

2.

Седнала на прага съсъ кълбото
негли ме очаквашъ да се върна—
твоя погледъ все така е кротъкъ,
а лика ти—набразденъ, посърналъ.

Ти не снемашъ черната забрадка—
вече десетъ горестни години
поменавашъ моя мъртавъ татко
и на гроба носишъ медовина.

Да не гледа Господъ на земята,
стара майко, много съмъ виновенъ —
десетъ думи до сега не пратихъ,
нито слѣзахъ въ мойто Узунджово.

Ти продаде стадото на пролѣтъ,
въ нивитѣ ни чундо рало влиза,
и самичка тамъ сега се молишъ
да ме върне Богъ при тебъ наблизо.

И не чувашъ,—нищо ли не знаешъ
за момчето—сетната отмѣна?—
менду чунди чунденецъ сега е
на сърдцето съ твойта върла рана.